

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ' Ἀριθμ. φύλλου 682 ²	Κυριακὴ Α' τοῦ Ματθαίου 26 Ἰουνίου 2016 (1999)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	--

Ἡ ἀγάπη

«Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος» (Ματθ. 10,37)

Δὲν θὰ πῶ, ἀγαπητοί μου, **δὲν θὰ πῶ λόγια Δικά μου**. Θὰ πάρω ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ θὰ πῶ λόγια δικὰ του.

Καλότυχος αὐτὸς ποὺ ἔχει **τ' αὐτιά του ἀνοιχτά**. Γιατὶ πολλοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ τὰ ἔχουν βουλωμένα καὶ δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τοὺς **ἀκροατὰς** ἄλλοι μὲν εἶνε σὰν τὸ σφουγγάρι ποὺ ρουφάει τὸ νερό, κι ἄλλοι σὰν τὸ ξύλο ποὺ δὲν τραβάει τίποτε.

Υπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ **ρουφοῦν** τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ὅπως τὸ παιδάκι ποὺ θηλάζει ἀπὸ τὸ μαστὸ τῆς μάνας του, σὰν τὸ ἀρνάκι στὸ μαστὸ τῆς προβατίνας, σὰν τὸ μοσχάρι ποὺ ρουφάει τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας.

Ὡ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ! εἶνε γάλα καθαρὸ, εἶνε κρυστάλλινο νερό, εἶνε χρυσάφι καὶ διαμάντι· ἔχουν ἄπειρη ἀξία. Εὐτυχησμένοι ὅσοι στὸν αἰῶνα αὐτόν, τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀπιστίας, τῆς πλάνης τοῦ σατανᾶ, ἔχουν τ' αὐτιά τους ἀνοιχτά γιὰ νὰ ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου.

Ἔνα λόγο τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐρμηνεύσω, ἀγαπητοί μου, **μία λέξι**. Τί λέει ὁ Χριστός;

Ἄν πάρης τὰ ἅγια βιβλία, τὰ εὐαγγέλια, τοὺς ἀποστόλους, τὰ ἄλλα ἱερά βιβλία, ὅλα λένε μία λέξι, ποὺ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἄξιοι νὰ τὴν ποῦμε, γιατί εἴμαστε ἀμαρτωλοί. Μία λέξι, ποὺ δὲν τὴ νιώσαμε ἀκόμα. Ἄν τὴ νιώσουμε καὶ τὴν **ἐφαρμόσουμε** στὴ ζωὴ μας, ὁ κόσμος θὰ γίνῃ τρισευτυχισμένος.

Ποιά εἶνε ἡ λέξι αὐτή; Μόνο μικρὰ παιδάκια, τὰ ἀθῶα, ποὺ εἶνε σὰν τοὺς ἀγγέλους, μποροῦν νὰ τὴν ποῦν. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ λέξι **ἀγάπη**.

«Ἀγαπᾶτε», ὄχι μισεῖτε, εἶπε ὁ Χριστός (Ματθ. 5,44). Ξερριζώστε μέσα ἀπ' τὴν ψυχὴν σας τὸ μίσος, ποὺ εἶνε σὰν ἀγκάθι καὶ ἀγκυλώνει.

Ἀγαπήστε **τὸ Θεό**. Ἀγαπήστε καὶ **«τὸν πλησίον»** ὡς ἑαυτὸν (Ματθ. 22,39).

Εἶσαι παιδί; Ὑστερα ἀπὸ τὸ Θεὸ ποιὸν πρέπει ν' ἀγαπᾶς; **τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου**. Γιατὶ ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶνε σὰν μικροὶ θεοὶ ἐπὶ τῆς γῆς. *«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς»* (Ἐξ. 20,12).

Θέλεις νὰ προοδεύσης, θέλεις νὰ πιάνης χῶμα καὶ νὰ γίνεσαι μάλαμα; Ἀγάπα τὴ μάνα ποὺ σὲ γέννησε, ἀγάπα τὸν πατέρα σου. **Πάρε τὴν εὐχή τους** καὶ διάβαινε τὸ θάνατο. Δὲν τοὺς ἀγαπᾶς; Τότε εἶσαι θεριό, καὶ κάτι χειρότερο.

Μιὰ μέρα ἦρθε στὴ μητρόπολι κάποιος καὶ μοῦ εἶπε κλαίγοντας·

—Ἔχω καημὸ μεγάλο.

—Τί σοῦ συμβαίνει; τοῦ εἶπα.

—Ἔχω ἓνα παιδί, ἓνα ἀγόρι. Τὸ σπούδασα, ἔκανα τὸ πᾶν γι' αὐτό. Καὶ χθὲς τὸ βράδι πῆρε ἓνα ξύλο καὶ μὲ χτύπησε...

Ὡ γενεὰ ἀχαριστίας καὶ σκληρότητος! Τέτοια **χέρια**, ποὺ χτυποῦν πατέρα καὶ μάνα, εἶνε **κατηραμένα**· δὲν θὰ βροῦν προκοπή.

Ἀγάπα λοιπὸν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου. Ἐπειτα, **ἦλθε σε γάμο**, πῆρες γυναῖκα; Νὰ τὴν ἀγαπᾶς σὰν τὴ μάνα σου, καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴ μάνα σου. Αὐτὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο.

Γι' αὐτὸ οἱ **πεθερὲς** δὲν πρέπει νὰ στενοχωροῦνται ὅταν βλέπουν τὸ παιδί τους ν' ἀγαπᾶ τὴ γυναῖκα του παραπάνω ἀπ' αὐτές. Εἶνε ἀπ' τὸ Θεὸ αὐτό. Ἀλλοίμονο στίς πεθερὲς ἐκεῖνες ποὺ μὲ τὴ ζήλεια τους μπαίνουν στὴ μέση καὶ χωρίζουν τὰ ἀντρόγυνα. Ἀμαρτάνουν φρικτὰ καὶ δὲν θὰ δοῦνε βασιλεία οὐρανῶν.

Λοιπὸν παντρεύτηκες; Ἀγάπα **τὴ γυναῖκα σου**. Καὶ ἀλλοίμονο στὸν ἄνδρα ποὺ δὲν ἀγαπάει ἀλλὰ χτυπάει τὴ γυναῖκα του.

Ποῦ φτάσαμε τώρα! Ὁ ἄντρας νὰ χτυπά τὴ γυναῖκα, καὶ ἡ γυναῖκα νὰ βρίζη τὸν ἄντρα...

Ἄντρα, χτυπᾶς τὴ γυναῖκα σου; εἶσαι **ἀνά-**

ξιος σύζυγος. Γυναίκα, βρίζεις τὸν ἄντρα σου; δὲν εἶσαι ἄξια νὰ λέγεσαι γυναίκα του. Παιδιά που δὲν ἀκοῦτε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς πληγώνετε, δὲν εἶστε ἄξια νὰ λέγεστε παιδιά τους.

Καὶ προχωρεῖ ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου. Ἄκουτε τί λέει; Παραπάνω ἀπὸ τὴ γυναίκα, παραπάνω ἀπὸ τὴ μάνα, παραπάνω ἀπὸ τὸν πατέρα, παραπάνω ἀπὸ τὰ παιδιά, πρέπει **νὰ ἀγαπᾶμε τὸ Θεό**.

Γιατί πρέπει παραπάνω ἀπ' ὅλους νὰ ἀγαποῦμε τὸ Θεό; Ἐμένα ρωτᾶτε; Ρωτήστε τὰ σύννεφα, ρωτήστε τὰ ποτάμια καὶ τὶς θάλασσες, τὰ πουλιά καὶ τὰ δάση· ρωτήστε τὶς πέτρες καὶ τὰ βουνά· ρωτήστε τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀρχαγγέλους· ρωτήστε τὰ μνήματα.

Ποιός τὰ ἔκανε ὅλα αὐτά, τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα; Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες νὰ μαζευτοῦνε, οὔτε τὸ ἐλάχιστο, ἓνα μυρμηγκάκι, μιὰ μέλισσα, ἓνα φύλλο δὲν κάνουν. **Ὅλα τὰ ἔκανε ὁ Θεός**.

Καὶ παραπάνω ἀπ' ὅλα **ἔκανε τὸν ἄνθρωπο**. Τοῦ ἔδωσε μάτια γιὰ νὰ βλέπη, τοῦ ἔδωσε αὐτιά γιὰ ν' ἀκούη, τοῦ ἔδωσε χέρια γιὰ νὰ δουλεύη, τοῦ ἔδωσε πόδια γιὰ νὰ περπατᾶ. Τοῦ ἔδωσε ἀκόμα γλῶσσα γιὰ νὰ μιλάη – μόνο ὁ ἄνθρωπος μιλάει στὸν κόσμο. **Τοῦ ἔδωσε τέλος μυαλό**. Ἄν δὲν σοῦ ἔδινε μυαλό ὁ Θεός, τί θὰ ἔκανες; Ὅλα αὐτὰ που βλέπετε (αὐτοκίνητα, τραῖνα, ἀεροπλάνα, τρακτέρ, δορυφόροι, κομπιούτερ, τηλεοράσεις, ραδιόφωνα, ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα) τὰ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος, δὲν τὰ ἔκανε ὁ πίθηκος καὶ ἡ μαίμου καὶ ἡ ἀρκούδα. Σοῦ ἔδωσε λοιπὸν ὁ Θεός μυαλό, γιὰ νὰ γίνης μαθηματικός, ἀστρονόμος, φυσικὸς ἐπιστήμονας κ.τ.λ..

Καὶ μόνο αὐτό; ὦ Χριστέ μου! Γιὰ σκεφτῆτε το, δὲν τὸ νιώθουμε. Κατέβηκε ὁ ἴδιος ὁ Θεός! ναὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, κατέβηκε ἐδῶ κάτω στὴ Γῆ καὶ **ἔγινε ἄνθρωπος**, καὶ κήρυξε καὶ πόνεσε καὶ **σταυρώθηκε!** Γιὰ ποιόν; Γιὰ μᾶς τὰ σκουλήκια, που γιὰ τὴ συμπεριφορά μας θὰ ἔπρεπε ν' ἀνοίξη ἡ γῆ καὶ νὰ μᾶς καταπιῇ.

Μᾶς ἀγάπησε ὁ Χριστός καὶ μᾶς ἔκανε παιδιά του. Καὶ τώρα μᾶς περιμένει. Ναί, μᾶς περιμένει πάνω στοὺς οὐρανοὺς, ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει δάκρυ, δὲν ὑπάρχει πόνος, συκοφαντία, διαβολή, ψευτιά· ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀρρώστια καὶ θάνατος, δὲν ὑπάρχουν ἰατρεῖα καὶ φάρμακα, φυλακὲς καὶ μπουντρούμια, ἐγκληματίες καὶ τύραννοι... Τόσο μᾶς ἀγάπησε.

Ποιός ἄλλος ἔκανε τόσα πράγματα γιὰ μᾶς; **Πῶς νὰ μὴν τὸν ἀγαπήσουμε κ' ἐμεῖς;**

Γι' αὐτὸ τὴν ὥρα που παίρνεις τὸ ποτήρι νὰ πιῆς νερὸ θυμῆσου τὸ Χριστὸ καὶ πές: **Χριστέ,**

σ' εὐχαριστῶ. Τὴν ὥρα που πᾶς νὰ βάλῃς ψωμὶ στὸ στόμα σου, μὴν τὸ φᾶς ἂν δὲν πῆς: Χριστέ μου ἀφέντη μου, σ' εὐχαριστῶ, που μᾶς δίνεις τὸ ψωμί. Τὴν ὥρα που βλέπεις τὴ γυναίκα σου καὶ τὰ παιδιά σου, πές: Χριστέ μου, σ' εὐχαριστῶ που μοῦ ἔδωσες μιὰ καλὴ γυναίκα, σ' εὐχαριστῶ που μοῦ ἔδωσες τὰ παιδάκια, τὴν αὐριανὴ ἐλπίδα. Ὅταν βγαίνεις ἔξω καὶ βλέπεις τὸν ἥλιο, πές: Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, που μοῦ ἔδωσες αὐτὸ τὸ φῶς. Ὅταν βλέπεις τ' ἀστέρια, τὴ θάλασσα, ὅλα τὰ ὠραῖα, πές εὐχαριστῶ στὸ Θεό.

Μύρια εὐχαριστῶ ἔπρεπε νὰ τοῦ λέμε. Τὰ λέμε; Ἀντὶ γιὰ εὐχαριστῶ ἀνοίγουμε τὰ στόματά μας καὶ **βλαστημᾶμε** τὸ Χριστὸ καὶ Θεό μας.

Γι' αὐτὸ ὅλοι ἐσεῖς που ζῆτε στὸν εὐλογημένο αὐτὸ τόπο, στὰ ἅγια χῶματα τῆς πατρίδος μας, **φροντίστε**, οὔτε ἓνας νὰ μὴ βλαστημᾶ ἔδῳ τὸ Θεό. Καὶ ὄχι μόνο νὰ μὴν τὸν βλαστημᾶμε, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦμε παραπάνω ἀπ' ὅλα. **Νὰ χτυπᾶ ἡ καρδιά μας** ὅταν ἀκοῦμε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας.

Ἔχεις παιδιά; θέλεις νὰ ζήσουν τὰ παιδιά σου; Ἔχεις γυναίκα ἢ ἄντρα; θέλεις νὰ ζήσῃ ἡ γυναίκα σου ἢ ὁ ἄντρας σου; Ἄν αὐτὸ θέλῃς, τότε νὰ ἀγαπήσῃς τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπὸ τὴ γυναίκα σου, παραπάνω ἀπὸ τὸν ἄντρα σου, παραπάνω ἀπὸ τὰ παιδιά σου. **Ἀλλοίμονό σου ἂν τὸν ἀγαπήσῃς λιγώτερο**. Ἄκου αὐτὰ λόγια μου καὶ βάλ' τα στὴν καρδιά σου.

Ἔσεῖς μανάδες, ἂν δὲν ἀγαπᾶτε τὸ Θεὸ παραπάνω ἀπὸ τὰ παιδιά σας, θὰ τὰ πάρῃ ὁ Θεός. Κ' ἐσεῖς ἄντρες, ἂν δὲν ἀγαπᾶτε τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπὸ τὶς γυναῖκες σας, κ' ἐσεῖς γυναῖκες, ἂν δὲν ἀγαπᾶτε τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπὸ τοὺς ἄντρες σας, **θὰ τοὺς πάρῃ ὁ Θεός**.

Δὲν εἶνε λόγια δικά μου αὐτά. Ἀνοίξτε καὶ διαβάστε τὴ Γραφή. Τί λέει ἐκεῖ ὁ Θεός: «Ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου», ἂν ἀνοίξετε τ' αὐτιά σας καὶ μ' ἀκούσετε, «τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε», θὰ ἔχετε κάθε εὐλογία μου· ἂν ὅμως δὲν θελήσετε νὰ μ' ἀκούσετε, ἂν φύγετε ἀπ' τὸν ἴσιο δρόμο, ἂν μὲ βλαστημάτε καὶ μὲ ὑβρίζετε, «**μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται**», **θὰ σᾶς φάῃ τὸ μαχαίρι** (Ἠσ. 1,19-20).

Ἀδέρφια μου, σᾶς μιλῶ μὲ πόνο. Ὅλα εἶνε ψέματα, ὅλα εἶνε μάταια. Ἐνα εἶνε ἀληθινό· ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸν ν' ἀγαπήσουμε καὶ **νὰ πλησιάσουμε στὴν Ἐκκλησίαν του**.

Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ εὐχομαι, νὰ εἶστε εὐλογημένοι, ὑπακούοντες εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**